

Erfaringsinterview Båndudskrift med egenanalyse

Forud har Line fortalt detaljeret om hendes oplevelser i tsunamien – både før og efter. Nu er hun nået til det øjeblik, hvor hun bliver genforenet med sin far, og det ville jeg gerne have hende til at fortælle nærmere om.

IW: Hvordan havde du det, lige da du så din far?

Opfølgende, fokuseret spørgsmål, hvor jeg ønsker at få kilden til at fortælle om den konkrete episode, og dermed gå mere ned i detaljer.

IP: Jeg lå og sov, og så kommer han ind på mit hotelværelse. På det tidspunkt var jeg begyndt at fade hen i en tilstand, hvor jeg ikke rigtig kan huske – lidt en choktilstand. Men det var det mest lykkelige øjeblik i mit liv jeg har haft ind til videre på den måde. Det var glædestårer på fulde knald, altså. Ja, det var.. Det var vildt.

IW: Men din far bliver nede og leder videre – finder han hende?

I denne sammenhæng virker spørgsmålet meget implicit, men Line har tidligere fortalt mig, at hendes far ikke tog hjem samtidig med hende.

Derfor et relevant, opfølgende spørgsmål.

IP: Nej, det gør han ikke. Han kommer hjem tre dage efter. Nytårsaften kommer han hjem. Og to måneder efter blev hun fundet. De havde været og tage DNA af mig, og så fundet hende to måneder efter. Men allerede da jeg kom hjem sagde jeg jo, at hvis de finder hende, så skal hun ikke hjem. Det er fint at have en mindesten herhjemme, men hvis der er noget, jeg må bestemme, så er det at hun bliver dernede. Jeg ville ikke have hende hjem i den kolde jord. Jeg ville ikke have hende hjem til Danmark. Jeg ville lade hende blive i Thailand, i hendes paradis. Fordi det vidste jeg, at der var det, hun ville have. Og det andet var også, at jeg var imponerende fornuftig. Jeg tænkte: 'Jeg er 14 år gammel, hvis jeg skal op til min mors grav hver eneste dag, og der er en dag, jeg så ikke kommer derop, så... Det kan jeg simpelthen ikke holde ud i mit hjerte, at skulle være ansvarlig over for, at skulle op til hende hver evig eneste dag. Så ville jeg hellere kunne gå et andet sted hen og mindes hende, fx havet, som jeg så også gør.

IW: Så du mindes hende i havet?

Opklarende spørgsmål. Dog ikke særlig godt formuleret. Det skulle i stedet have været: ”Så du mindes hende ved havet?”

IP: Ja, det gør jeg. Hvis jeg er ked af det, og hvis jeg har brug for at ligge en blomst eller et eller andet, så søger jeg 100 % til vand. Det gør jeg.

IW: Men er hun begravet i Thailand nu?

Ikke udformet som et reelt spørgsmål. For at det havde været et rigtig godt spørgsmål skulle det have hedder: ”Er din mor så begravet i Thailand nu?”, men ellers et relevant, fokuseret og opfølgende spørgsmål.

IP: Ja. Hun blev brændt, og hendes aske blev spredt på mindehøjtideligheden dernede, som staten betalte.

Her skulle jeg have spurgt mere ind til, hvordan hun havde det under mindehøjtideligheden – om hun følte, at det var her hun tog afsked med sin mor, eller om hun allerede havde gjort det.

IW: Okay. Og har du været i Thailand siden?

Opfølgende spørgsmål.

IP: Åh ja. Det har jeg. Jeg har været dernede fem gange siden.

IW: Fem gange?

Ikke noget spørgsmål, bare papegøjeteknik. Ikke relevant i denne sammenhæng.

IP: Ja.

IW: Hvordan kan det være?

Opklarende spørgsmål.

IP: Jamen jeg elsker Thailand. Jeg synes, Thailand er et fantastisk land, og jeg synes, at deres folk dernede er det rareste på hele jorden, og vi kunne virkelig lære noget af det. Og jeg er på en anden måde knyttet til Thailand. I og med jeg kom derned så tidligt efter, og fik bearbejdet noget af min skræk for det, så føler jeg mig meget tiltrukket af Thailand, og jeg føler en knytning til det.

IW: Er det sådan at... Når du så er dernede, har det så noget med din mor at gøre? Altså udover at du godt kan lide landet, men hvordan har det noget med din mor at gøre også?

Spørgsmålet er ikke formuleret særlig godt, men det er et meget relevant og opfølgende spørgsmål. Det kunne have været formuleret således i stedet: *"Har det nogen forbindelse til din mor, at du godt kan lide at besøge Thailand?"*. På den måde havde jeg nok også fået et bedre svar. Svaret hun giver kunne jeg desuden godt have stillet et opklarende spørgsmål til: *"Hvordan har det så noget med din mor at gøre?"*. Jeg får aldrig rigtig svar på, hvad den særlige tilknytning, hun har til Thailand, består i, og det er ærgerligt.

IP: Altså det er det jo ikke umiddelbart. Eller det er det jo, men det er jo sådan, at jeg kommer derned og får lagt min blomst og så videre, men det er lige så meget, fordi jeg har været dernede og backpacke med min kæreste, og jeg har været dernede på drukferie med min halvsøster. Jeg har været dernede rigtig mange gange, af forskellige årsager, men det er det land, jeg søger til.

IW: Ja, nu skal jeg lige samle mig her. Så vil jeg gerne høre siden dengang.. Det er jo otte år siden nu. Hvordan har du manglet din mor? Du mistede hende lige i din teenageår, og man kan jo sige, at det er en meget vigtig alder at have sin mor i. Hvordan har du især kunnet mærke det?

Jeg tager en pause for at samle mine tanker – tydeligvis var pausen ikke lang nok, fordi resultatet af mine tanker bliver et dårligt formuleret spørgsmål, som bliver alt for forvirrende for kilden. Desuden konkluderer jeg nogle ting (at det er en vigtigt, at have sin mor som teenager), og det virker uprofessionelt. Jeg skulle i stedet have delt spørgsmålet op, og have ledt hende ind på emnet, fx ved at bruge spørgsmål som: *"Hvordan mærkede du, at du som teenagepige manglede din mor?"* og evt. have fået uddybet hendes svar med et opfølgende spørgsmål i stil med: *"I hvilke situationer manglede du din mor allermost?"*

IP: Åh. Jamen de første spor satte sig jo, da jeg selv skulle ud og købe mine "grejer" til piger, og umiddelbart lige efter kom jeg på efterskole, hvor folk stille begynder at løsrive sig sin familie, så det var jo selvfølgelig et godt tidspunkt for mig, at finde andre unge mennesker, som også – ikke var ved at miste – men som var ved at løsrive sig. Men hvordan har jeg manglet min mor... Jeg har manglet hende i alt. Jeg har manglet hende i alle mine pigeting. Jeg har bare haft min far, altså. Og det værste var, at jeg rigtig var begyndt at komme tæt på min mor nu, og når man bare får hende revet fra sig på den måde, altså det... Især fordi vi var begyndt at blive veninder, hvis man kan kalde det det. Vi var virkelig begyndt at snakke godt sammen. Og så savner jeg rigtig meget min mor, i og med at min familie kan se hvor meget jeg ligner hende. Så jeg bliver hele tiden mindet om, hvor

meget jeg ligner hende, og hver dag at jeg ligner hende mere og mere. Selv nu, når jeg kommer op til min mormor og morfar, så siger de: 'Det er jo Lotte'. Men det er det jo ikke. Det er jo Line. Og det kan da nogle gange være vildt frustrerende, det er der ingen tvivl om. Og det kan skabe rigtig mange frustrationer, at blive sammenlignet så meget med sin mor. Og det gør jo også, at jeg mangler hende mere og mere, for jeg vil jo gerne have råd af hende, og jeg vil jo gerne vejledes i mit liv. Hvordan jeg skal gøre de her ting, fordi det kan en far bare ikke på samme måde. Uanset hvor tæt jeg er med min far, så vil han jo aldrig kunne rådgive mig i nogle ting. Så der har jeg selvfølgelig manglet hende utroligt meget. Og så i og med at folk tror lidt, at jeg er hende, og det er jeg ikke...

IW: Hvordan er dit forhold til din far?

Fokuseret, opfølgende spørgsmål.

Efter hendes lange svar har jeg haft tid nok til at få samlet mine tanker, og det resulterer også i en runde med mere fokuserede spørgsmål.

IP: Det er meget tæt og meget specielt. Vi råber rigtig meget af hinanden (*griner*), fordi vi begge to har et meget hidsigt temperament, og de første mange år kunne vi ikke snakke sammen overhovedet, men når vi så snakkede sammen, så snakkede vi om alle de her ting, og vi har et bånd, som.. Selvom jeg er 21 år gammel ringer jeg til min far hver evig eneste dag og får en sludder med ham, fordi han hjælper mig igennem alt, og jeg ved, at han vil gøre alt for mig. Og jeg vil også gøre alt for ham. Og han har jo også en ny kone nu, og er kommet godt videre, så det betyder selvfølgelig også meget for mig.

IW: Hende den nye kone, er det så en, du også har et godt forhold til?

Rodet formulering, med et relevant opfølgende spørgsmål. Den optimale formulering havde været: ”Har du så et godt forhold til din fars nye kone?”

IP: Det er det. Det er det helt sikkert. Altså de begyndte at være sammen allerede seks måneder efter min mor døde, og hun begyndte at flytte lige så stille ind, imens at jeg flyttede ud, så det var selvfølgelig... Der har været rigtig meget knas, men jeg tænkt på den måde, at der aldrig skal være noget som helst, der nogensinde skal spænde ben for mig igen. Jeg skal bare leve det her liv fuldt ud, og jeg skal bare komme godt igennem det, og jeg skal ikke fortryde, for det ved jeg, at min mor ville have. Jeg er ikke i tvivl om, hvordan hun ville have det med mig.

Jeg starter og slutter nogenlunde i denne del af mit interview, men så snart hun svarer meget kort, bliver jeg ”fanget” og føler mig ikke forberedt til at stille det kommende spørgsmål. Jeg siger til hende, at jeg lige skal samle mine tanker, men tager ikke en lang nok pause, fordi jeg føler, at situationen er pinlig. De næste par spørgsmål bliver derfor rodede og ikke teoretisk gode. Derfor skal jeg lære, at det er okay at tage en pause i et interview – og at det måske også kan være en hjælp for interviewpersonen at få den tænkepause. I denne situation ender pausen i hvert fald med et langt og udførligt svar fra interviewpersonen, men der er da en mulighed for, at det er et rent tilfælde.